

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/40/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012899285
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9012899285.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivany Izakovičovej, v právnej veci navrhovateľa G. O., L. XXXX/XX, V., proti odporkyni JUDr. M. O., G. XX, Z., za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľa F. P., Z. o zaplatenie sumy 447 662,24 eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 47Cbi/28/2002-934 zo 16. februára 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 47Cbi/28/2002-934 zo 16. februára 2012
p o t v r d z u j e .

Odporkyni n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa o uloženie povinnosti odporkyni zaplatiť mu sumu 447 662,24 eur. Odporkyni nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 3. apríla 2002 domáhal proti odporkyni náhrady škody spôsobenej právnickou osobou porušením právnej povinnosti úradným postupom vo výške 1 750 000 Sk ako škody dvoch zamestnancov, navrhovateľa a jeho manželky, ďalej škody vo výške 11 735 068 Sk podľa sp. zn. 6C/139/95 ako škody všetkých veriteľov navrhovateľa a tiež dlžníkov, ktorá bola spôsobená odporkyňou z titulu prenáhleného vyhlásenia konkurzu na majetok navrhovateľa a neuhradenia súdneho poplatku, pričom následne podaním z 2. septembra 2011 návrh konkretizoval tak, že sa domáha zaplatenia sumy 389 532,89 eur titulom náhrady škody spôsobenej porušením právnej povinnosti. Návrh odôvodnil tým, že odporkyňa, ktorá v čase podania návrhu na začatie konania vykonávala funkciu správkyne konkurznej podstaty úpadcu G., konala v rozpore so záujmami navrhovateľa, ako aj v rozpore s právnymi normami, najmä v tom čase platným zákonom o konkurze a vyrovnaní. Na pojednávaní dňa 10. novembra 2011 krajský súd pripustil zmenu petitu návrhu, v zmysle ktorej sa predmetom konania stal nárok na náhradu škody vo výške 447 622,24 eur.

Odporkyňa žiadala návrh zamietnuť. Uviedla, že ako advokátka nemá s vecou nič spoločné a jej označenie ako odporkyne je nejasné. V minulosti vykonávala funkciu správkyne konkurznej podstaty

úpadcu- G., z tejto funkcie však bola odvolaná a nevie ako konkurz dopadol.

Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 8K/122/97-438 súd zistil, že dňa 9. októbra 2000 bol na majetok úpadcu- G., s miestom podnikania v U. vyhlásený konkurz a za správkyňu konkurznej podstaty úpadcu bola ustanovená odporkyňa.

Navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody odôvodnil vo svojich obsiahlych písomných podaniach a v písomnej špecifikácii z 2. septembra 2011. Porušenie povinností odporkyňou videl v tom, že odporkyňa v rámci konkurzného konania konala v rozpore so záujmami navrhovateľa, ako aj v rozpore s platným zákonom o konkurze a vyrovnaní, svojím konaním spôsobila prietahy v súdnych konaniach, poškodzovala navrhovateľa a jeho veriteľov. Podľa názoru navrhovateľa nebol rešpektovaný jeho podnikateľský zámer, odporkyňa porušovala svoje povinnosti, čím vznikali škody, za ktoré je zodpovedná. Konkrétne porušenie povinností videl navrhovateľ v tom, že odporkyňa zmarila výkon rozhodnutia vo veci sp. zn. 6C/139/95 na Okresnom súde Galanta, čím bola spôsobená škoda vo výške 58 089,35 eur dvom zamestnancom navrhovateľa a jeho manželke. Ďalšia škoda vo výške 389 532,89 eur vznikla vo vzťahu k Jednote, spotrebnému družstvu Galanta (ďalej aj „Jednota SD Galanta“). V konaní na Okresnom súde Galanta vedenom pod sp. zn. 11C/195/93 bol navrhovateľ úspešný so svojim návrhom o neplatnosť výpovede z nebytových priestorov. Jednota SD Galanta si voči nemu vyčísliła vzniknutú škodu na nájomnom, nákladoch za elektrinu, plyn, vodné, stočné, pričom navrhovateľ podal v konaní protinávrh, v rámci ktorého si uplatnil škodu voči Jednote SD. Toto konanie bolo prerušené z dôvodu vyhlásenia konkurzu, pričom odporkyňa mala porušiť svoje povinnosti tým, že nekonala a zmarila vymoženie pohľadávok navrhovateľa. On vyhral spor s Jednotou SD Galanta o neplatnosť výpovede, avšak správkyňa dala pekáreň zavrieť, čím mu vznikli škody. V písomnom vyjadrení navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že odporkyňa pri výkone funkcie od 9. októbra 2000 do 5. marca 2008 bola pracovníčkou, ktorá škodu spôsobila pri výkone činnosti vykonávanej právnickou osobou. Účinky doteraz vykonaných úkonov a zmarených úkonov zostávajú zachované. Zbavením funkcie nezaniká zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za čas výkonu funkcie. Menovaná správkyňa konkurznej podstaty nesplnila ani jednu zo svojich povinností vyplývajúcich z vyhlášky č. 493/1991 Zb., podľa ktorej je správca povinný podriaďiť svoju činnosť záujmom súbehu veriteľov. Rozhodujúcim okamžikom podľa navrhovateľa je doba, keď si ako konkurzný veriteľ prihlásil svoje pohľadávky do konkurzného konania proti úpadcovi STAVEX, a. s. v likvidácii Galanta. Odporkyňa zmarila uspokojenie prihlásenej pohľadávky, čím bola spôsobená škoda. Odporkyňa konala v rozpore so záujmami navrhovateľa, keď zmarila výkon rozhodnutia vo veci sp. zn. 6C/139/95 na Okresnom súde Galanta, čím bola spôsobená škoda vo výške 1 750 000 Sk (58 089,35 eur) dvom zamestnancom navrhovateľa a manželke. Ďalej navrhovateľ poukázal na rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 11C/195/93, podľa ktorého bola v prospech navrhovateľa z titulu neplatnosti výpovede nebytových priestorov Jednota SD COOP Galanta vyčíslená vzniknutá škoda 389 532,89 eur.

Z výsluchu vedľajšej účastníčky na strane navrhovateľa súd zistil, že si uplatňuje nárok na náhradu škody voči odporkyni. Viac k veci neuviedla s tým, že sa pridrža zdôvodnenia a prednesov navrhovateľa.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 6C/139/95 krajský súd zistil, že dňa 16. augusta 1995 podala Jednota SD Galanta návrh na zaplatenie sumy 391 049,50 Sk s príslušenstvom proti odporcovi G. z dôvodu, že nezaplatil nájomné a ani zálohové čiastky za elektrinu, vodné, stočné a vyúčtovanie nákladov, pričom na základe medzi nimi uzavretej zmluvy o prenechaní majetku navrhovateľ užíval prevádzkovú jednotku Jednoty SD v Galante. Dňa 6. mája 2001 odporkyňa (správkyňa konkurznej podstaty) oznámila Okresnému súde Galanta, že na základe dohody veriteľov žiada, aby sa v konaní pokračovalo. Z uznesenia Okresného súdu Galanta č. k. 6C/139/95-895 z 27. augusta 2004, ktorým bolo zastavené konanie o protinávru odporcu v časti o zaplatenie sumy 5 011 750,17 Sk krajský súd zistil, že ešte dňa 16. mája 1998 podal odporca protinávrh voči navrhovateľovi, na základe ktorého žiadal súd, aby zaviazal navrhovateľa na zaplatenie sumy 13 449 099,19 Sk. Počas pojednávania dňa 20. apríla 2004 vzal odporca návrh v časti o zaplatenie sumy 5 011 750,70 Sk späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť vzhľadom k tomu, že v niektorých prípadoch uplatňované časti protinávru neboli prisúdené, resp. konanie bolo zastavené. Rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 6C/139/95-1034 z 23. augusta 2007 bol odporca (správkyňa konkurznej podstaty úpadcu G.) zaviazaný na zaplatenie istiny 391 049,50 Sk s príslušenstvom a protinávrh odporcu bol zamietnutý. Proti rozsudku podala odvolanie odporkyňa (k zmene správcu konkurznej podstaty došlo počas odvolacieho

konania) a žiadala návrh zamietnuť a protinávrhu vyhovieť. Krajský súd v Trnave rozsudok Okresného súdu Galanta v napadnutej časti potvrdil.

Zo spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 11C/195/93 krajský súd zistil, že G. podal dňa 26. októbra 1993 proti Jednote SD Galanta návrh na určenie neplatnosti výpovede z nebytových priestorov. Rozsudkom č. k. 11C/195/93-207 z 21. marca 1997 okresný súd určil, že výpoveď z nájmu nebytových priestorov daná odporcom navrhovateľovi dňa 7. septembra 1993 je neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12. mája 1997.

Z konkurzného spisu sp. zn. 8K/12/97 krajský súd zistil, že odporkyňa na základe výziev konkurzného súdu podávala správy o svojej činnosti, čo vyplýva napríklad z listov zo 16. augusta 2001, 23. augusta 2001, 10. júna 2002, 12. marca 2003 a 25. mája 2005. Dňa 23. augusta 2001 správkyňa konkurznej podstaty (odporkyňa) podala návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov proti F. aby bolo možné pokračovať v konkurznom konaní.

Ďalej krajský súd uviedol, že po právnej stránke vec posúdil podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Citované ustanovenie aplikoval v spojení s ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „ZKV“), z ktorého vyplýva, že správca konkurznej podstaty je povinný postupovať pri výkone svojej funkcie s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinnosti, ktorú mu ukladá zákon. Konštatoval, že povinnosti správcu konkurznej podstaty sú stanovené v rôznych ustanoveniach ZKV, pričom ide o povinnosti pri zisťovaní a spísaní majetku patriaceho do podstaty (§§17 až 20), povinnosti pri správe a speňažení podstaty (§§ 14, 27 až 29) a povinnosti vo vzťahu k súdu a veriteľom.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ obmedzil len na všeobecné tvrdenia, že odporkyňa konala v rozpore s právnymi normami, v rozpore so záujmami navrhovateľa a svojím konaním spôsobila prietahy v súdnych konaniach. Navrhovateľ však nepreukázal, ktoré povinnosti si odporkyňa neplnila vôbec alebo ktoré neplnila s odbornou starostlivosťou, a toto konanie je v príčinnej súvislosti s prípadnou škodou. Ako vyplýva z listinných dôkazov, odporkyňa pokračovala v súdnych konaniach a navrhovateľ ju nemôže robiť zodpovednou za prípadnú dĺžku a výsledok súdneho sporu. Vzhľadom na uvedené súd dospel k názoru, že navrhovateľ nepreukázal konkrétne porušenie povinností odporkyňou a nepreukázal ani vznik škody.

Krajský súd poukázal na to, že základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ sú a) porušenie právnej povinnosti, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, d) zavinenie, pričom predpoklady všeobecnej zodpovednosti za škodu musia byť splnené kumulatívne. Škodou sa rozumie skutočná škoda ako majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu oproti majetkovému stavu pred škodnou udalosťou.

V prejednávanej veci navrhovateľ špecifikoval škodu tak, že pozostáva z dvoch častí. Škoda vo výške 58 089,35 eur (prvá časť nároku) mala vzniknúť v dôsledku zmarenia výkonu rozhodnutia odporkyňou v konaní na Okresnom súde Galanta vedenom pod sp. zn. 6C/139/95 dvom zamestnancom a manželke odporcu. Navrhovateľ však nijakým spôsobom nepreukázal vznik tejto škody a ani ako dospel k jej vyčísleniu. Predmetom súdneho sporu bol návrh Jednoty SD Galanta na zaplatenie sumy 391 049,50 Sk a protinávrh správkyne konkurznej podstaty úpadcu G. titulom náhrady škody, pričom navrhovateľ v konaní nebol úspešný. Podľa názoru súdu navrhovateľ nepreukázal, ako dospel k sume 58 039,35 eur, ďalej nepreukázal, že táto suma predstavuje vzniknutú škodu a je v príčinnej súvislosti s konaním správkyne.

Navrhovateľ rovnako nepreukázal ani vznik škody vo výške 389 532,89 eur (druhá časť uplatneného nároku). Z listinných dôkazov, na ktoré sa navrhovateľ odvolával, nie je zrejmé, ako k tejto sume dospel, keďže konanie vedené na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 11C/195/93 sa týkalo neplatnosti výpovede z nájmu nebytových priestorov, v ktorom bol navrhovateľ úspešný, avšak žiadnym spôsobom nepreukazuje vznik škody.

Podľa navrhovateľa, rozhodujúcim okamžikom bolo prihlásenie pohľadávky v konkurznom konaní proti úpadcovi STAVEX, a. s., v ktorom odporkyňa zmarila uspokojenie pohľadávky. V tejto časti sa súd nárokom navrhovateľa nezaoberal, pretože podľa písomnej špecifikácie návrhu a následne pripustenej zmeny petitu návrhu uplatnený nárok nijako nesúvisel s konkurzným konaním proti tomuto subjektu a nie je zrejmé, aká škoda v príčinnej súvislosti s konaním odporkyne mala navrhovateľovi vzniknúť.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody nepreukázal, z dôvodu ktorého návrh navrhovateľa zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a podľa zásady úspechu v konaní. Odporkyni ako úspešnej účastníčke v konaní súd nepriznal náhradu trov konania, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie sám navrhovateľ, ako aj jeho splnomocnený zástupca-advokát JUDr. Pavol Kolenčík. Obaja odvolatelia žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolatelia namietali, že navrhovateľovi sa ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom tým, že krajský súd dňa 16. februára 2012 pojednával bez jeho prítomnosti a vo veci rozhodol napriek tomu, že neboli splnené podmienky pre takýto procesný postup v zmysle ust. § 119 ods. 3 O.s.p. a ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Poukázali na to, že navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal listom z 8. februára 2012 o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov a zároveň doložil výpis zo svojej zdravotnej dokumentácie. Krajský súd jeho žiadosť nerešpektoval, vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti a vo veci aj rozhodol. Musel pritom vedieť, že v prípade navrhovateľa sa jedná o ťažko chorého človeka, u ktorého nie je potrebné špeciálne potvrdenie o zdravotnom stave, v ktorom by bolo vyjadrené, že jeho účasť na pojednávaní nie je možná bez vážneho poškodenia zdravia. Zdravotné problémy navrhovateľa boli totiž príčinou prieťahov v konaní od konca roka 2009 až do konca roka 2011. Okrem toho nebola splnená ani podmienka uvedená v ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže nie je pravdou, že navrhovateľ bol v konaní nečinný. Naopak, pokiaľ to zdravotný stav navrhovateľa dovolil, navrhovateľ sa vždy riadne a včas dostavil na pojednávanie. Keďže navrhovateľ riadne a včas ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní dňa 16. februára 2012 a zároveň požiadal súd o odročenie pojednávania z dôležitého (zdravotného) dôvodu tak, ako to vyžaduje ust. § 101 ods. 2 O.s.p., súd nemal splnenú podmienku na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a preto nemohol vo veci ani rozhodnúť.

Podaním z 26. marca 2012 (č. I. spisu 942 a nasl.) navrhovateľ doplnil odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd nevykonával dokazovanie v potrebnom rozsahu, jeho závery sú zmatečné a predčasné, pričom súd vôbec nezdôvodnil, prečo nevykonával dôkazy, ktoré mu boli predložené na pojednávaní dňa 10. novembra 2011. Napriek povinnosti, ktorá pre súd vyplýva z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, prečo nepristúpil k vykonaniu dokazovania výsluchom navrhnutých svedkov. V závere svojho podania navrhovateľ navrhol, aby sudkyňa JUDr. Ľubica Krišková bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, pretože vzhľadom na jej pomer k veci možno mať pochybnosti o jej nezáujatosti.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozsudku (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom sporu je navrhovateľom uplatnené právo na náhradu škody v sume 447 662,24 eur proti odporkyni, ako bývalej správkyni konkurznej podstaty úpadcu-navrhovateľa. Odporkyňa vykonávala funkciu správkyni konkurznej podstaty úpadcu od 9. októbra 2000 do 5. marca 2008.

Pred preskúmaním veci čo do jej meritu sa odvolací súd najskôr zaoberal námietkou odvolateľa ohľadom zaujatosti sudkyne Krajského súdu v Bratislave, ktorá napadnutý rozsudok vyhlásila. Túto námietku je možné podradiť pod odvolací dôvod upravený v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. V zmysle citovanej zákonnej úpravy je odvolací súd povinný zrušiť odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak zistí, že rozhodol vylúčený sudca. Kedy je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci upravuje ust. § 14 O.s.p. Podľa odseku 1 tohto ustanovenia sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkovi alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní. Podľa odseku 3 vyššie citovaného ustanovenia dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Keďže navrhovateľ ako odvolateľ len všeobecne namietal, že vzhľadom na pomer JUDr. Kriškovej k veci možno mať pochybnosti o jej nezaujatosti, odvolací súd výzvou z 11. apríla 2013 vyzval navrhovateľa cestou jeho právneho zástupcu, aby toto svoje všeobecné tvrdenie doplnil uvedením konkrétnych skutočností, ktoré sú podľa jeho názoru objektívne spôsobilé vyvolať pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne a zároveň predložil alebo označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Na výzvu odvolacieho súdu zástupca odvolateľa dňa 23. apríla 2013 oznámil odvolaciemu súdu, že navrhovateľa od augusta 2012 už nezastupuje v žiadnom konaní, a teda ani vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 47Cbi/28/2002. Odvolací súd preto rovnakú výzvu na doplnenie náležitostí ohľadne uplatnenej námietky zaujatosti doručil priamo navrhovateľovi, ktorý na výzvu reagoval podaním z 10. júna 2013, označeným ako „Zaujatie stanoviska v spore vo veci 47Cbi/28/2002-725“. V tomto rozsiahlom podaní sa navrhovateľ vyjadroval k tomu, prečo došlo k ukončeniu jeho zastúpenia P. a tiež k predmetu sporu, avšak k uplatnenej námietke zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Kriškovej nedoplnil nič. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ ako odvolateľ ničím nepreukázal, resp. ani neosvedčil, že odvolaním napadnutý rozsudok bol vydaný vylúčeným sudcom, čo by odôvodňovalo jeho zrušenie podľa ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou odvolateľa, že sa mu postupom Krajského súdu v Bratislave odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odvolateľ existenciu tejto vady prvostupňového konania odvodzoval z toho, že na pojednávaní dňa 16. februára 2012 konal súd v jeho neprítomnosti a dokonca vo veci rozhodol, nerešpektujúc jeho žiadosť o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov, doloženú výpisom zo zdravotnej dokumentácie. Súd prvého stupňa svoj postup v prejednávanej veci, t. j. pojednávanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov podľa § 101 ods. 2 O.s.p. odôvodnil tým, že účastníci sa na pojednávanie napriek riadne doručenému predvolaniu nedostavili, pričom navrhovateľ síce svoju neúčasť ospravedlnil prostredníctvom právneho zástupcu zo zdravotných dôvodov, avšak nepredložil vyjadrenie ošetrojúceho lekára v zmysle ust. § 119 ods. 3 O.s.p. Odporkyňa svoju neúčasť ospravedlnila, avšak súhlasila s pojednávaním v jej neprítomnosti. Viedľajšia účastníčka na strane navrhovateľa svoju neúčasť na súdnom pojednávaní neospravedlnila. K uvedenému odvolací súd poznamenáva, že z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. vyplýva povinnosť súdu pokračovať v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, to znamená, že si neplnia povinnosti v zmysle ust. § 101 ods. 1 O.s.p. prispieť k dosiahnutiu účelu konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie a nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, súd môže vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. treba vykladať v spojení s ust. § 119 O.s.p., v ktorom zákonodarcu opätovne zdôraznil, že pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov (ods. 1) a zároveň v odseku 2 ustanovil lehotu, v rámci ktorej môže účastník podať návrh na odročenie pojednávania (bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať) a tiež obsahové náležitosti takéhoto návrhu. V zmysle tejto úpravy musí návrh na odročenie pojednávania obsahovať najmä: a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania,

b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil. Súd teda nie je povinný vyhovieť akejkolvek žiadosti o odročenie pojednávania, ale len takej, ktorú účastník odôvodní „dôležitým dôvodom“. Návrh na odročenie pojednávania musí byť pritom koncipovaný tak, aby súd mohol posúdiť nielen dôležitosť dôvodu, pre ktorý účastník žiada o odročenie pojednávania, ale aj včasnosť podania takéhoto návrhu. Ešte prísnejšie pravidlá platia pre odročenie pojednávania v prípadoch, keď je dôvodom odročenia zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu. V takých prípadoch musí návrh na odročenie pojednávania okrem náležitostí podľa ust. § 119 ods. 2 O.s.p. obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára o tom, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za také vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník konania alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania (§ 119 ods. 3 O.s.p.). Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že citovaná zákonná úprava je účinná od 1. januára 2012, pričom v zmysle prechodného ustanovenia § 372u O.s.p. sa na konania začaté do 31.

decembra 2011 použijú predpisy účinné od 1. januára 2012. Pokiaľ teda právny zástupca navrhovateľa podaním z 8. februára 2012 (doručeným súdu dňa 13. februára 2012) žiadal o odročenie termínu pojednávania nariadeného na deň 16. februára 2012, bol povinný tento svoj návrh koncipovať tak, aby zodpovedal požiadavkám zákona (§ 119 ods. 2 a 3 O.s.p.). Podaný návrh však neobsahuje žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné posúdiť včasnosť jeho podania v zmysle prvej vety ust. § 119 ods. 2 O.s.p. a tiež pripojené listiny nepreukazujú tvrdený dôvod pre odročenie pojednávania - plánované zdravotné vyšetrenia navrhovateľa. Zo žiadnej z predložených listín totiž nevyplyva, že práve na deň pojednávania mal navrhovateľ naplánované nejaké zdravotné vyšetrenie. Ak mal byť dôvodom pre odročenie pojednávania nepriaznivý zdravotný stav navrhovateľa, bol navrhovateľ povinný, ako správne poznamenal súd prvého stupňa, predložiť vyjadrenie svojho ošetrojúceho lekára, že nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania vytýčeného na deň 16. februára 2012. Takéto vyjadrenie však nebolo predložené krajskému súdu.

Za tejto situácie bol súd prvého stupňa oprávnený vykonať pojednávanie v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu (ktorý sám svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil) a tiež vo veci rozhodnúť, s prihliadnutím na to, že na predchádzajúcom pojednávaní dňa 10. novembra 2011 už vypočul navrhovateľa, jeho právneho zástupcu a tiež vedľajšiu účastníčku na strane navrhovateľa, pričom všetci zúčastnení sa vyjadrovali k predmetu sporu. Na tomto pojednávaní bolo súdu krátkou cestou doručené aj podanie navrhovateľa označené ako „Doplnenie: Žalobca upresňuje svoje právo na náhradu skutočnej škody“. Navrhovateľ na pojednávaní vyhlásil, že v predkladanom vyjadrení je presne špecifikovaná výška škody a sú k nemu pripojené listinné dôkazy preukazujúce jeho nárok voči odporkyni. Súd prvého stupňa sa s predmetným podaním navrhovateľa oboznámil na pojednávaní konanom dňa 16. februára 2012 (čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní). Nie je preto pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že súd nevykonával dôkazy, ktorých vykonanie mu navrhol na pojednávaní dňa 10. novembra 2011. Na tomto pojednávaní a ani v písomnom podaní z 10. novembra 2011 navrhovateľ nežiadal vypočuť žiadnych svedkov. Námitka odvolateľa, že súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s nevykonaním tohto dôkazu je preto nedôvodná.

Bez relevancie sú aj výhrady odvolateľa, že súd prvého stupňa nevykonával dokazovanie v potrebnom rozsahu a jeho závery sú zmätočné a predčasné. Súd prvého stupňa mohol vykonávať dokazovanie len ohľadom tých skutkových tvrdení, ktoré mu oznámil navrhovateľ.

Pokiaľ navrhovateľ - napriek opakovaným výzvam a poučeniu zo strany súdu o tom, aké náležitosti má mať návrh (žaloba) o náhradu škody (viď zápisnica o pojednávaní z 28. októbra 2009) a napriek tomu, že bol následne v konaní zastúpený aj advokátom - nebol schopný konkretizovať povinnosti, ktoré mala (podľa jeho názoru) žalovaná správkyňa konkurznej podstaty porušiť pri výkone svojej funkcie a ani objasniť, z čoho pozostáva ním uplatnená náhrada škody, nie je to chyba konajúceho súdu. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že odporkyňa v súvislosti s výkonom funkcie správkyne konkurznej podstaty úpadcu G.K porušila niektorú zo svojich povinností v zmysle ZKV a že v príčinnej súvislosti s týmto porušením vznikla navrhovateľovi škoda, za ktorú by odporkyňa mala zodpovedať v zmysle § 420 ods. 1 OZ v spojení s ust. § 8 ods. 2 ZKV. Navrhovateľ tak v predmetnom spore neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal, že ním uplatnená pohládavka proti odporkyni, je čo do základu a výšky, uplatnená dôvodne a po práve.

Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd vo veci vykonával dostatočné dokazovanie, z ktorého riadne a správne zistil skutkový a právny stav, na základe čoho následne správne rozhodol, keď návrh navrhovateľa zamietol. Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil opodstatnenosť navrhovateľom namietaných odvolacích dôvodov, rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 219 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnej odporkyni vznikol nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Najvyšší súd Slovenskej republiky odporkyni nepriznal náhradu týchto trov, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Rozsudok prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.